

Guillem Fiol Pons

High noon

Molt s'ha discutit la paternitat de *Solo ante el peligro* (1952), a repartir en tot cas entre el seu director, Fred Zinnemann, el seu productor, Stanley Kramer (també destacat realitzador, per altra banda), i el seu guionista-productor, Carl Foreman. En relació directa amb l'atribució de l'autoria hi ha el context de la caça de bruixes que va patir Hollywood en aquells anys, que va afectar Foreman mateix. Evidentment, quan el film va anar adquirint el grau de mitificació que el caracteritza, els mateixos responsables no varen ajudar gens a aclarir-ho, ja que tothom es va anar penjant les medalles successivament. Personalment, m'inclino a compartir l'opinió de Javier Coma,¹ en el sentit que la pel·lícula va acabar sent producte de diverses circumstàncies i actituds personals. He de reconèixer, a més, que com a espectador em sento més identificat amb unes altres declara-

cions de Zinnemann, qui atribuïa a l'obra un caràcter abstracte, que no té per què assimilar-se a uns fets determinats que tingueren lloc durant la producció.² És a dir, m'agrada veure *High noon* com un film que reflecteix les virtuts d'un heroi i les misèries morals de les persones, cosa que, evidentment, no lleva que es pugui extrapolar sense dificultats a la caça de McCarthy, però també a tantes i tantes situacions quotidianes. Aquest poble anomenat Hadleyville era el Hollywood dels anys 50, segons les idees de Foreman; per a Zinnemann, era la societat humana dels anys que fos. Segurament cada un de nosaltres el pot identificar també amb un lloc concret i amb la humanitat en general. És el caràcter d'obra oberta, del qual tant hem sentit parlar des d'Eco. Els espectadors tenim aquí la facultat legítima d'atribuir-li les connotacions que més ens atreguin, igual que les persones que la varen realitzar. Carl Foreman va arribar a dir que

s'havia identificat plenament amb el personatge de Will Kane (Gary Cooper).³ Potser a la resta, per desgràcia nostra, ens costa més veure Kane com la nostra imatge reflectida en el mirall-pantalla, que veure'l com aquell que ens agradaria ser, i odiant la majoria d'habitants del poble que li donen l'esquena. Aquests no són només els personatges que fan la vida impossible al bo (per diverses motivacions o desmotivacions), com si fossin simples bandits, o tirans, o assassins, que són fàcils d'odiar precisament pel que són. Els habitants de Hadleyville són miralls que ens mostren el que som, no el que voldríem ser. Potser per això els odiem tant, i per això admirem tant Kane. ■

(1) COMA, J., *Solo ante el peligro / El hombre tranquilo*, Libros Dirigido, Barcelona, 1997, p. 62

(2) Idem, p. 61

(3) Idem, p. 10

